

Arrest

nr. 257 032 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. WIES *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 1 april 2019.

1.2. Op 3 november 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 11 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op 3 december 1993 geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U bent niet gehuwd en heeft één zoon die zich bij zijn moeder in de kolonie Florencia te San Marcos in El Salvador bevindt. U werkte het middelbaar onderwijs af en werkte vervolgens voor verschillende bedrijven. De laatste job die u uitoefende was als zelfstandig taxichauffeur van december 2018 tot eind januari 2019.

Van december 2016 tot mei 2017 werkte u als zelfstandig taxichauffeur in de zones van Santa Tecla en San Salvador. In april 2017 werd u nadat u een klant had afgezet door drie leden van bende 18 Revolucionarios benaderd aan de toegang tot kolonie Ibu in San Salvador. Ze zeiden u dat ze een rit nodig hadden naar de kolonie San Miguelito en indien u dat zou weigeren, zouden ze u doden. U stemde er vervolgens mee in waarop één van de bendeleden u informeerde dat u vanaf nu vaker ritten voor hen diende te doen en dat ze u dan zouden opbellen met het uur en de dag. Indien u zou weigeren of hun oproepen niet zou beantwoorden, zouden ze u weten te vinden. Uiteindelijk deed u in april 2017 drie ritten voor hen, waarna u besloot niet meer in te gaan op hun vraag om ritten voor hen te doen.

Eind april 2017 belden de bendeleden u opnieuw op, maar u antwoordde niet meer. Toen u met een herkenbaar nummer gebeld werd, nam u wel op en bleek het eveneens een bendelid te zijn. Hij zei dat hij u zou vinden en dat u wel wist wat u te wachten stond. U veranderde daarop uw telefoonnummer. Nadien merkte u dat u meermaals achtervolgd werd door moto's en wagens zonder nummerplaat waarvan u vermoedde dat het bendeleden zijn.

Op 3 mei 2017 stopte er een moto naast u toen u in uw wagen aan het rood licht stond te wachten. Ze zeiden u dat ze u gevonden hadden en richtten een wapen op u. U probeerde hem tegen te houden door het wapen vast te nemen, waarop het bendelid op uw hand schoot. Daarop vluchtte u zo snel mogelijk weg met uw auto naar een vriend die u vervolgens naar het ziekenhuis bracht. Daar diende u vier uur te wachten alvorens u geholpen werd. U denkt dat dit was doordat u tatoeages heeft en men daardoor dacht dat u een bendelid was. Uiteindelijk werd u diezelfde dag een eerste keer geopereerd aan uw hand.

Twee dagen later kwam de dokter bij u langs en meldde u dat de eerste operatie niet goed was verlopen. U werd daarop nogmaals geopereerd en uw vingertoppen werden geamputeerd. Uiteindelijk lag u in het ziekenhuis tot halverwege juni 2017 en moest u nadien nog twee maand revalideren in hetzelfde ziekenhuis. U deed dat echter niet omdat u schrik had voor bende 18 Revolucionarios die ook in de kolonie van het ziekenhuis de macht heeft. U besloot dan ook om enkel naar de afspraken met een andere chirurg omdat u nog een derde operatie aan uw hand diende te ondergaan.

Nadat u uit het ziekenhuis ontslagen was, verhuisde u van kolonie Luz in San Salvador naar kolonie Florencia in San Marcos. In november 2017 werd u daar tegengehouden door een lid van bende 18 Sureños -die daar de controle had- die u vroeg van waar u was en wat u aan het doen was. U antwoordde dat u reeds enkele maanden in de kolonie woonde. Hij vroeg daarop uw identiteitskaart om dit te verifiëren, maar omdat daar nog uw oude adres opstond in kolonie Luz -die door de tegengestelde bende MS wordt gedomineerd- zei u dat uw identiteitskaart gestolen was. Nadien liet u dan ook uw adres aanpassen op uw identiteitskaart.

In februari 2018 begon u dan te werken voor C.A. King. Daar werd u op de parking regelmatig aangesproken door bendeleden die u geld vroegen voor sigaretten of voor andere zaken. U werkte daar tot oktober 2018 toen u ontslagen werd.

In december 2018 begon u opnieuw als taxichauffeur te werken doordat u na uw ontslag geen ander werk vond. U nam wel voorzorgsmaatregelen en vervoerde enkel vrienden en kennissen.

Eind januari 2019 ontving u een oproep van een privénummer. Ze zeiden uw naam en meldden u dat ze van bende MS waren. Daarop vroegen ze u 2000 dollar voor een wapen en meldden ze u eveneens dat ze u wisten wonen en wisten met welke wagen u reed. U beëindigde de oproep, veranderde nogmaals van telefoonnummer en verhuisde naar de kolonie Flor Blanca in San Salvador.

Halverwege februari 2019 ontving u opnieuw telefoonoproepen van privénummers, maar u beantwoordde deze niet meer. Ook verhuisde u naar een magazijn in de buurt van het commercieel centrum in San Salvador. Daarop besloot u het land te verlaten.

U verliet El Salvador op 20 maart 2019 en kwam op 22 maart 2019 aan in België. Op 1 april 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te worden. Ook vreest u dat uw moeder iets zou kunnen overkomen aangezien ze renta betaalt voor haar zaak. Tevens vreest u dat de bendes zouden ontdekken wie uw zoon is en het u op die manier betaald zouden zetten dat u weigerde zaken voor de bende te doen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart; uw blanco strafblad; een medisch attest met de beschrijving van uw littekens; een mail van uw psycholoog in België; artikels over de situatie in El Salvador; loonbrieven; foto's van de verwondingen aan uw hand; uw rijbewijs.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat u omwille van uw werk als taxichauffeur bedreigd werd door de leden van bende 18 en omdat u 2000 dollar diende te betalen aan bende MS.

Deze problemen situeren zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw problemen met bende 18 Revolucionarios in 2017 dient te worden opgemerkt dat er in dit verband geen actueel risico op ernstige schade in uwen hoofde kan worden vastgesteld. Nadat u beweerdelijk in uw hand werd geschoten omwille van uw weigering nog verdere ritten als taxichauffeur te doen voor bende 18 Revolucionarios, verhuisde u immers naar een andere kolonie, de kolonie Florencia in San Marcos, die door bende 18 Sureños wordt gecontroleerd (CGVS, p.12-13, 22). U veranderde ook van werk (CGVS, p. 6). U kende nadien geen problemen meer met bende 18 Revolucionarios en vernam ook niets meer van hen (CGVS, p.22). Er kan hieruit dan ook afgeleid worden dat de problemen die u met bende 18 Revolucionarios had van lokale aard waren en u aan hen kon ontkomen door u elders te vestigen in een zone gecontroleerd door een andere bende, zijnde bende 18 Sureños.

Ook haalt u aan dat u in deze laatste zone, de kolonie Florencia in San Marcos, door een bendelid werd tegengehouden met de vraag om uw identiteitskaart te tonen (CGVS, p.12-13). Toen u zei dat u uw identiteitskaart was verloren, liet hij u zonder meer gaan en hij zei dat ze het zouden onderzoeken (CGVS, p.13, 22). U liet nadien uw adres aanpassen op uw identiteitskaart en vernam verder niets meer van dit bendelid (CGVS, p.22). Gezien u er nadien ook gewoon bent blijven wonen, wijst dit incident evenmin op een gegronde vrees of een risico op ernstige schade in dit verband. Uit dit incident kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid maar kan worden besloten dat u er succesvol in sloeg zich in deze nieuwe wijk te vestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u stelt dat u in 2018 opnieuw als taxichauffeur werkte in dezelfde zones als in 2017 (CGVS, p.7). Desalniettemin stelt u geen nieuwe problemen omwille van uw werk als taxichauffeur te hebben ondervonden met de bende 18 Revolucionarios. Tevens dateren de problemen die u had met bende 18 Revolucionarios omwille van uw werk als taxichauffeur ook reeds van 2017 (CGVS, p.12). Bijgevolg kan er dan ook bezwaarlijk een actueel risico op ernstige schade in uwen hoofde worden vastgesteld aangaande bende 18 Revolucionarios.

Wat betreft de problemen met de bende MS vanaf januari 2019 (CGVS, p. 13), die de aanleiding tot uw vertrek uit het landen zouden zijn geweest, wordt vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

In eerste instantie komt het weinig aannemelijk over dat u, na wat u was overkomen als taxichauffeur en nadat u bij C.A. King had gewerkt tot oktober 2018, in december 2018 opnieuw als taxichauffeur zou beginnen te werken zijn en dan nog in dezelfde zones als waar u eerder werkte (CGVS, p. 7). U stelt dat u dit deed omdat u geen ander werk vond (CGVS, p. 13). Toch komt het weinig aannemelijk over dat u, gezien uw ruime ervaring buiten de taxisector (CGVS, p. 6), reeds na een tweetal maand zou terug beginnen als taxichauffeur in dezelfde zones als waar u problemen had gehad.

Het is verder opmerkelijk dat u niet weet waarom de bende MS u zulk een bedrag vroeg (CGVS, p. 23). U vermoedt dat het was omdat ze hadden gezien dat u in een kolonie van bende 18 woonde (ibid.). Dit is echter weinig aannemelijk gezien uit de gegevens van het CGVS blijkt dat bendes voornamelijk mensen in hun eigen zone afpersen omdat ze dan de nodige informatie over hen hebben betreffende hun financiële situatie (landeninformatie, stuk 1). Vervolgens stelt u dat ze u het geld misschien vroegen omwille van uw werk als taxichauffeur aangezien ze u regelmatig uw kolonie zagen in- en uitrijden (CGVS, p.23) en ze de omliggende kolonies controleerden (CGVS, p.22, 23). Echter is het weinig aannemelijk dat bende MS zou weten dat u een taxichauffeur was aangezien dit niet aan uw auto te zien was (CGVS, p.14) en u enkel mensen vervoerde die u kende (CGVS, p.13). Bovendien woonde u ook niet in een zone gecontroleerd door bende MS (CGVS, p.22), wat het opmerkelijk maakt dat ze u dan toch zo sterk in het oog zouden kunnen houden.

Tevens zouden ze, indien ze u werkelijk dusdanig sterk in het oog hielden, ook wel weten dat 2000 dollar een erg hoog bedrag is om te vragen van iemand die als taxichauffeur werkt en daarmee gemiddeld 20 à 25 dollar per dag verdient (CGVS, p.13). Weliswaar vragen bendes regelmatig geld aan taxichauffeurs om een kolonie in- of uit te rijden. Echter betreft het dan relatief lage bedragen. U bevestigt dit ook door te stellen dat u als u in een bepaalde kolonie kwam zo'n 3 à 5 dollar diende te betalen (CGVS, p.14). Dit maakt het dan ook des te onaannemelijker dat bende MS u dan 2000 dollar zou vragen omdat u als taxichauffeur werkte (CGVS, p.23). Bovendien kan er redelijkerwijs verwacht worden dat wanneer bende MS u zou afpersen omwille van uw werk als taxichauffeur ze u dan wel met uw auto zouden tegenhouden in hun wijk in plaats van u op te bellen.

Het komt daarnaast weinig aannemelijk over dat u, na de mededeling dat ze u wisten wonen en dat ze uw voertuig kenden, het gesprek onmiddellijk zou afbreken, van telefoonnummer zou veranderen en zou verhuizen naar de kolonie Flor Blanca in San Salvador, maar dan wel uw ex-partner en zoon gewoon op hetzelfde adres zou achterlaten (CGVS, p. 4, 23). Nochtans zou de bende duidelijk hebben gezegd dat ze wisten waar u woonde en stelt u te vrezen dat ze zouden ontdekken wie uw zoon is en het u zo betaald zouden zetten (CGVS, p.24). Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook is het opmerkelijk dat uw ex-partner en zoon nog gewoon op hetzelfde adres wonen zonder problemen te kennen (CGVS, p. 4, 23). U stelt dat er eens ingebroken werd, maar dit kan volgens u ook een gewone diefstal geweest zijn en was niet zozeer het gevolg van uw problemen (CGVS, p.24). Indien bende MS werkelijk 2000 dollar van u wou of u wou vermoorden omdat u dit weigerde, zou er nochtans kunnen worden gevreesd dat ze zich dan tot uw familie zouden wenden. Dat uw familie echter wel gewoon probleemloos op dezelfde plek kan blijven wonen doet dan ook verder afbreuk aan uw verklaringen.

Vervolgens haalt u aan dat u nadien ook nog enkele oproepen van privénummers ontving waardoor u wist dat ze u wisten wonen (CGVS, p.13). U beantwoordde deze oproepen echter niet waardoor u niet kan weten dat dit opnieuw oproepen waren van bendeleden die u wisten wonen (ibid.). Bovendien is het opmerkelijk dat u stelt dat u na de vraag voor 2000 dollar uw nummer gewijzigd hebt maar dan toch uw telefoon niet zou opnemen (CGVS, p. 13, 23). Dit gegeven doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de oproepen die u zou hebben ontvangen van privénummers.

Aan deze door u ingeroepen vervolgingsfeiten kan dan ook geen geloof worden gehecht. Bijgevolg vormen ze evenmin een dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Wat betreft het geld voor sigaretten en dergelijke dat bendeleden u af en toe vroegen op de parking aan C.A. King waar u een tijdje werkte (CGVS, p.13) wordt u erop gewezen dat dit onvoldoende ernstig is om te voldoen aan de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de vrees die u aanhaalt in hoofde van uw moeder die renta betaalt voor haar zaak (CGVS, p.24), dient te worden opgemerkt dat dit niet met u persoonlijk heeft te maken. Er kan dan ook in dit verband geen persoonlijke vrees in uwen hoofde worden vastgesteld.

Ten slotte stelt u dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat de bendes er snel zouden achter komen dat u in het buitenland verbleven heeft (CGVS, p.24).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U haalt namelijk geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u louter en alleen omwille van uw buitenlands verblijf in het vizier zal komen te staan van criminele bendes. U stelt namelijk enkel dat u in het nieuws zag dat mensen die terugkeerden uit een ander land vermoord werden (CGVS, p.24).

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het medisch attest met de beschrijving van uw littekens en de foto's van uw verwondingen aan uw hand bevestigt deze vaststellingen er kan niets worden afgeleid over waar en in welke omstandigheden u deze verwondingen opliep. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw blanco strafblad en uw loonbrieven bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw professionele carrière, die hier niet ter discussie staan. De mail van uw psycholoog staat enkel dat u bij hem in behandeling bent, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Betreffende de krantenartikels die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat ze handelen over de algemene situatie in El Salvador en dat ze geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/1 en 62 van de Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij ontwikkelt het middel als volgt.

"Verzoeker heeft bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van erge onveiligheidssituatie in het land van herkomst van verzoeker, wegens de activiteiten van de verschillende criminele bendes. Uit het onderstaande blijkt dat verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, rekening houdend met het bestaan van vroegere problemen en zijn risico profiel." Met betrekking tot de toepassing van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over leidende beginselen m.b.t. de interpretatie van de begrippen "politiek" en "sociale groep" als volgt: "In El Salvador, georganiseerde misdaadgroepen willen verwerven door middel van criminele activiteiten, zijnde geweld, afpersing en intimidatie, economische en territoriale macht. Er dient te worden opgemerkt dat het verwerven van economische en territoriale macht door georganiseerde misdaadgroepen die hiervoor, in weerwil van de overheid, onwettige middelen als geweld, afpersing en intimidatie gebruiken, allermindst kan omschreven worden als een daad die veeleer economisch en geenszins politiek gemotiveerd is. Ofschoon verwerende partij lijkt te impliceren dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador ofwel een soort van economische ondernemingen zijn die hun winst willen maximaliseren, ofwel eenvoudige straatcriminelen zijn, is het duidelijk dat hun bedoelingen veel verder reiken (zie infra) dan het louter economische. Bovendien gaat het om het verwerven en economische en territoriale macht door georganiseerde groepen die hierbij onwettige middelen gebruiken in weerwil van de legitieme overheid.

Dergelijke praktijken zijn duidelijk politiek gemotiveerd en dit ontkennen berust aldus ofwel op kwade wil, ofwel op een al te enge notie van het wat het begrip 'politiek' inhoudt. Bovendien verwijst verwerende partij in de bestreden beslissing naar het COI Focus-rapport dd. 17 december 2020 aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador. In dit rapport valt wel het volgende te lezen aangaande de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador: "... (stuk vier, p. 9 – 10). In het rapport van 15/07/2019 aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador valt wel het volgende te lezen: "... (COI Focus - SALVADOR Situation sécuritaire, 15 juli 2019, p. 23-24). Uit bovenstaande informatie blijkt onomstotelijk dat de daden van vervolging niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor de vervolging is dus eveneens politiek van aard. wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Vluchtelingenverdrag op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging, en dit in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert. Anderzijds werkte verzoekers zoon bij de politie. In zijn verslag van maart 2016 heeft de UNHCR een lijst opgesteld van mensen met een "risk profile" "who may be in need of international refugee protection" "... (p28). In het licht van bovenstaande informatie zowel als de leidende beginselen die worden herinnerd in punt 1.1.1. vallen de problemen van verzoeker binnen de criteria van het Verdrag van Genève, hetzij als vervolgingen op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep, hetzij als vervolgingen voor politieke redenen. In het tweede middel zal het aangetoond zijn dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de ernst van de vrees die verzoeker heeft ondergaan in vraag te stellen (punt 2)." Verzoeker stelt vervolgens dat de theorie van verwerende partij dat de reden van vervolging niet politiek maar economisch en crimineel van aard is. Onder verwijzing naar paragraaf 62 van het UNHCR Handbook, stelt verzoeker dat "Aangezien verzoeker El Salvador niet vrijwillig heeft verlaten om elders te gaan wonen en dat ze ook niet was gedreven door een verlangen naar verandering of avontuur is de beoordeling van het CGVS niet juist en moet verworpen zijn."

Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn hoedanigheid als returnee, stelt hij het volgende: "Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst wegens het feit dat verzoeker deel is van een bepaalde sociale groep, namelijk de returnees. Een ruime interpretatie van het begrip 'sociale groep' werd inderdaad gehuldigd door de Belgische en Europese wetgever bij de aanneming van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting is van artikel 10, § 1, d) van de richtlijn 2004/83/EG." Hij verwijst vervolgens naar de parlementaire voorbereidingen van de Vreemdelingenwet (Parl. St., zittingsperiode 51, 2005-2006, nr. 2478/001, Memorie van toelichting, p. 83.) en de bewoordingen van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet en stelt "Het woord 'onder meer' ('entre autres' in de Franse versie) duidt hier op een niet-limitatieve opsomming, in lijn met de ruime interpretatie die de wetgever aan het begrip sociale groep wilde geven. Ofschoon het woord 'en' op het einde van het eerste streepje kan geïnterpreteerd worden als een aanwijzing dat beide benaderingen van het begrip sociale groep cumulatief dienen aanwezig te zijn, blijkt duidelijk uit de parlementaire voorbereiding dat dit niet het geval is. In casu worden de gedwongen returnees naar El Salvador inderdaad als een groep met een onveranderlijk kenmerk beschouwd, anders dan het risico om vervolgd te worden, nl. het feit in het buitenland te hebben verbleven en dus hierdoor te worden geacht over financiële middelen te beschikken. In geval van terugkeer lopen verzoekers het risico om slachtoffers te worden van « mishandeling, afpersing en daden en bedreigingen van geweld, zonder dat zij zich effectief kunnen beroepen op de bescherming van de Staat », omwille van het onveranderlijk kenmerk dat zij in het buitenland hebben verbleven en dat zij daarvoor worden geacht over financiële middelen te beschikken. De Guidelines van het UNHCR over de veiligheidssituatie stellen, wat betreft de situatie van returnees in El Salvador: "... (Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016, p. 28). De conclusies van de COI Focus over returnees in El Salvador stellen verder: "... (COI Focus, Salvador. Retour au pays des ressortissants, 9 januari 2020, p. 22). Overeenkomstig deze verslagen maakt verzoeker deel uit van de specifieke groep van « deportees who had left El Salvador because of specific problems with a gang » of van « Salvadoriens qui ont connu des problèmes de sécurité avant leur départ » en zijn ze als dusdanig « at particular risk ». Het moet hier worden opgemerkt dat verzoeker door de bendes reeds werd benaderd. In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de ernst van de vrees die verzoeker heeft ondergaan in vraag te stellen. Wegens het bestaan van eerder problemen maakt verzoeker dus deel uit van een risico groep. Een recent verslag van HRW, die dateert van februari 2020, is nog veel uitdrukkelijker. Hieruit blijkt dat de informatie over het lot van terugkeerders in El Salvador zo goed als onbestaand is. of minstens was tot het verschijnen van dit zeer recent verslag, waarvan de bevindingen bijzonder schokkend zijn. De executive summary ervan stelt zo o.m.: "... (HRW, *Deported to Danger. United States Deportation policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, p. 1-6., stuk 7). In de laatste COI focus december 2020 is het vastgesteld in dezelfde wijze dat "... (stuk 4, p. 17-18).

Er is genoeg informatie om aan te nemen dat er een reeel en ernstig risico van vervolging in geval van terugkeer bestaat, wegens het feit dat verzoeker naar haar land van herkomst durfde aan terug te komen.

Zelfs het vermeend verminderd risico van vervolging bij terugkeer voor returnees die initieel het land verlieten omwille van economische redenen, en niet omwille van vervolgingsakten waarvan zij het slachtoffer waren geweest, is verre van duidelijk. Zo stelt een verslag van IDMC van september 2018 dat returnees die bij hun vertrek uit El Salvador voorheen geen of weinig problemen kenden alsnog bij terugkeer een risico lopen omdat de maras vermoeden dat ze geld hebben : « simply because they are deportees » (stuk 8). Volgens dit verslag zijn returnees bijzonder kwetsbaar voor afpersing en kennen ze moeilijkheden om sociaal en economisch te re-integreren, waardoor ze ook het risico lopen om gerekruteerd te worden door maras. Alle bronnen geraadpleegd door de Coi Focus (januari 2020) bevestigen dat El Salvadorianen die terug keren uit het buitenland bijzonders gevisieerd kunnen worden door de bendes. Bij voorbeeld: “...” (stuk 4, p. 16-17; 15). Verder nog stelt de COI Focus over returnees in El Salvador immers : Een bron stelt dat terugkeerders niet beschermd zullen zijn tegen de onveiligheid die algemeen verspreid is in El Salvador; Drie bronnen stellen dat een persoon die terugkeert uit het buitenland beschouwd kan worden als een potentiële bron voor afpersing; IOM vermeldt categorieën van Salvadoranen die bij terugkeer kwetsbaarder zijn; De Belgische autoriteiten beschikten, op 11 december 2019, niet over enige bevestigde informatie over een verhoogd risico voor Salvadoraanse returnees, vergeleken met Salvadoranen die niet gemigreerd hadden; Volgens UNICEF riskeren kinderen en families die een gevaar hebben ontvlucht nog meer « at risk » te zijn bij hun terugkeer, als ze gedwongen en zonder steun of bescherming dienen terug te keren; Volgens een andere bron verergert de terugkeer de factoren die aan de grondslag lagen van de initiële emigratie voor personen die de onveiligheid hebben ontvlucht en bij terugkeer niet durven terug te gaan naar hun oorspronkelijke gemeenschap; Volgens een andere bron is de voormalige lidmaatschap van een bende of het dragen van tatoeages een bijkomend risicofactor in geval van terugkeer naar El Salvador. Er worden dus achtereenvolgend zeven bronnen geciteerd, waarvan zes stellen dat een terugkeer naar El Salvador een verergerende factor is dat returnees aan een bijzonder risico van vervolging onderwerpt, en één bron die stelt over geen informatie te beschikken wat betreft zulk verhoogd risico. In het laatste COI-focus (december 2020) is het aangetoond dat “...” (stuk 4, p. 18). De situatie van verzoeker kan niet gelijkgesteld worden met de situatie van Salvadoranen die niet migreerden en die, behalve dit migratie achtergrond, in de zelfde situatie zijn als verzoeker op de socio-economische vlak. In geval van terugkeer zou hij inderdaad snel geïdentificeerd worden als terugkerende migranten, wat hen bijzonder kwetsbaar zou maken voor afpersing - en hem zodoende in de specifieke doelgroep plaatsen van personen die bijzonder « at risk » zijn van een afpersing of van andere vervolgingsakten. zoals een verslag van International Crisis Group het terecht stelt: “...” (stuk 9, International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018, p. 14). Een ander verslag van ICG stelt ook dat : « The high levels of violence in El Salvador make the country especially dangerous for returning migrants » (stuk 10). Een derde verslag van ICG geeft volgende aanbevelingen aan de overheid van de VS - die dus ook gelden voor de Belgische overheid “...” (stuk 11). Het door HRW aangehaalde cijfer van returnees vermoord na hun terugkeer en omwille van hun vroegere emigratie is waarschijnlijk nog helemaal onderschat, omwille van volgende redenen : “...” (HRW, *Deported to Danger. United States Deportation policies Expose Salvadorans to Death and ABUSE*, p. 38-40; 42-44). Het moet hier worden opgemerkt dat verzoeker niet over de middelen beschikt om dagelijks losgeld te betalen aan de bendes. Dit heeft als gevolg dat returnees vaak verborgen moeten (over)leven na hun terugkeer: “...” (idem, 50-51). In geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, zou verzoeker dus een bijzonder kwetsbaar profiel vormen, in tegenstelling tot wat de partij in de bestreden beschikking beweert. De hoedanigheid van returnee van verzoeker in geval van terugkeer naar El Salvador is dus wél een motief voor het bieden van een bescherming in zijn hoofde. Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep.” Vervolgens gaat verzoeker in op de hoge onveiligheid en de afwezigheid van bescherming door de overheden in El Salvador en argumenteert, onder verwijzing naar (stuk 5, p. 6 en 7) dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau heeft bereikt en dat er een niet aflatende cyclus van wraak en geweld is tussen rivaliserende bendes en de Salvadoraanse overheden. Verder voert verzoeker aan dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen criminele bendes en verwijst hiervoor naar de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” van maart 2016; de COI Focus “*Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, UK Home Office Country Policy and Information “*Note El Salvador: Actors of protection*”, February 2021. Hij stelt dat alle bronnen wijzen op de afwezigheid van effectieve en niet-tijdelijke bescherming omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en rechterlijke macht.

Hij besluit dit onderdeel door te stellen dat verzoeker *prima facie* een nood heeft aan internationale bescherming in vluchtelingenrechtelijke zin wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep.

Verzoeker argumenteert vervolgens dat mocht de Raad oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Wat de situatie van returnees betreft verwijst verzoeker naar wat hierboven werd uiteengezet en stelt dat hij om die redenen een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de algemene veiligheidssituatie in El Salvador betreft argumenteert verzoeker dat het CGVS de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet verkeerd heeft geïnterpreteerd en dat de beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld. Onder verwijzing naar de arresten Diakité en Elgafagi van het Hof van Justitie stelt verzoeker dat *“Hieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van art. 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet tot de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld. Volgens verschillende bronnen is El Salvador een van de meeste gewelddadige landen ter wereld, waarin het geweld dagelijks is. Dit geweld neemt de vorm van moorden maar ook van verdwijningen, diefstallen, afpersingen,... Het is zowel gericht als willekeurig van aard »*. Hij stelt vervolgens dat de COI Focus zelf stelt dat er niet kan worden uitgesloten dat er in El Salvador sprake is van een intern gewapend conflict; dat de speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden stelt dat het geweld in El Salvador een niveau heeft bereikt dat gelijk is aan of hoger dan het geweldniveau in landen in een conflictsituatie; dat El Salvador op de lijst van gevaarlijkste staten ter wereld staat en citeert daartoe uit volgende rapporten: COI Focus El Salvador: *“Situation sécuritaire”*, van 15/07/2019, p. 6; National Geographic. *“Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy”*, March 2019; International Crisis Group, *“El Salvador 's Politics of Perpetual Violence”*, op. cit., p. 1; Human Rights Watch (HRW), *“El Salvador - Events of 2018”*; Overseas Security Advisory Council (OSAC), *“El Salvador - 2019 Crime and Safety Report”*, 25 april 2019. Verder stelt verzoeker dat El Salvador een van de hoogste moordgraden per capita ter wereld kent en dat dit zelfs hoger is dan in Irak in 2003 terwijl dit toen tot de toekenning van subsidiaire bescherming heeft geleid. Hij stelt verder dat *“Bronnen berichten zelfs van een exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden. Ten spijt van de hoge bedragen investeert in het trainen van de El Salvadoraanse politie door de Verenigde Staten (de VS State Department heeft 48 miljoen dollar voor de opleiding van de politie in El Salvador, Guatemala en Honduras van 2014 tot 2017 uitgegeven), vluchten vele politie leden uit het land uit angst. Als veiligheids maatregel, mogen politie leden zelfs niet meer naar hun eigen familie op verlof.”* *The exodus of Salvadoran police points to how the country 's security forces have failed to break the stranglehold of organized crime. (...) In response to the targeting of police officers this year. El Salvador's police chief introduced a policy: For their own protection, officers were not allowed to return to their homes. ”* *Zelfs als wordt er een daling van het aantal slachtoffers geregistreerd sinds 2015, toch blijft El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Bovendien moet deze vermindering zeer behoedzaam worden opgevat, volgens het COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador, waar de bestreden beslissing naar verwijst. Volgens dit verslag is de vermindering van het dodental meer te wijten aan een vermindering van de aanklachten dan aan een verbetering van de situatie : “...” (COI Focus. Et Salvador. Situation sécuritaire, op. cil.. p. 27).* Verzoeker wijst er vervolgens op dat in de laatste COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador van 2020 een toename van de afpersingen wordt gemeld *“...”* (COI Focus van 12 oktober 2020, p. 27, 9 en 33) en stelt: *“Uit wat voorafgaat blijkt dus overduidelijk dat El Salvador gekenmerkt is door een geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit. Er dient te worden toegevoegd dat dit geweld ook gekenmerkt is door een heel hoog niveau van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen, vaak te wijten aan de maras en die als gevolg hebben dat meer en meer mensen het land ontvluchten. De reeds geciteerd verslag van het OSAC stelt, wat betreft het willekeurig karakter van het geweld, dat de criminaliteit zich uitrekt van het skimmen van creditcards tot moord, en even wel doelgericht als opportunist is (OSAC).”* Volgens verzoeker bevestigen al deze elementen dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd worden zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers.

Onder verwijzing naar het arrest Elgafagi van het Hof van Justitie stelt verzoeker dat mocht de Raad van oordeel zijn dat de situatie in El Salvador niet kan gekwalificeerd worden als willekeurig geweld van die aard dat elke burger kan worden getroffen, dan moet rekening worden gehouden met de individuele situatie van de verzoeker. Hij benadrukt in dit verband dat verzoeker bijzonder kwetsbaar is in geval van terugkeer naar El Salvador aangezien hij na een aanval op 3 mei 2017 in het kader van zijn werk als taxichauffeur ernstig gewond raakte aan zijn hand; moeite heeft gehad om ander werk te vinden, waardoor hij weer taxi is gaan rijden, wat hem blootstelt aan problemen met gewapende bendes. Hij stelt zich door deze beperking meer blootgesteld te voelen dan anderen en bijgevolg gediscrimineerd te zijn bij de toegang tot werk. Ook het feit dat hij tot een risicoprofiel behoort, enerzijds als returnee zonder middelen om de afpersing te vermijden en anderzijds als taxi-chauffeur verhoogt volgens verzoeker het risico om slachtoffer te worden van dit willekeurig geweld. Hij verwijst in dit verband naar Amnesty International, “El Salvador 2020”, 7 april 2021 en stelt dat de toegang tot werk en tot medische hulp is verslechterd door COVID.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; artikel 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet draagkrachtig zijn en stelt met betrekking tot het risico profiel van verzoeker het volgende: *“Verzoeker was een taxichauffeur in El Salvador. Zijn baan werd betwist door het CGVS. Toch, is er in bestreden beslissing geen vermelding aan het feit dat taxichauffeur een risicoprofiel vormen in El Salvador. Dit is echter bevestigd door een groot aantal bronnen: “...” (UNHCR, USDOS, COI Focus 15 juli 2019, UK Home Office).* Verzoeker betoogt verder dat noch het werk noch de eerste bedreigingen die verzoeker heeft beleefd in vraag worden gesteld door het CGVS en dat hij herhaaldelijk heeft onderstreept dat hij deze baan heeft gedaan uit machteloze woede (NPO, p. 7, 12, 13, 14, 23). Verder stelt hij dat hij psychologisch is gevolgd en dat hij vanwege de aanval in 2017 en de gevolgen op zijn hand vandaag nog intense nachtmerries heeft en dat deze elementen in aanmerking moeten worden genomen conform artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot diens problemen met bende 18 revolucionarios in 2017. Hij stelt vooreerst dat het CGVS de problemen die verzoeker had met deze bende niet in twijfel trekt en dat hij inderdaad niet alleen een zeer precies en coherent spontaan relaas heeft gegeven over de problemen (NPO, p. 12) maar dat hij ook alle vragen van de dossierbehandelaar heeft kunnen beantwoorden, met name met betrekking tot de drie ritten die hij voor de bende heeft gedaan, dat de aanleiding voor hem om de aanvragen van de bende af te wijzen gebeurde op 25 april 2019; dat hij begin mei achtervolgd werd en met betrekking tot het schietincident waarbij zijn hand werd beschadigd en waarvoor drie operaties nodig waren. Hij betoogt dat deze problemen ongetwijfeld daden van vervolging vormen in de zin van de Conventie, dat dit niet betwist wordt door het CGVS en met verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat de bestreden beslissing geen redenen vermeldt om aan te nemen dat deze feiten niet opnieuw zullen gebeuren. Hij stelt dat het feit dat hij verhuisd is geen bescherming vormt omdat de autoriteiten niet in staat zijn burgers te beschermen tegen bendegeweld en dat hij heeft aangetoond dat hij na zijn problemen met de bende 18 Revolucionarios in 2017 hij om economische redenen gedwongen was om weer taxichauffeur te worden van eind 2018 tot 2019 (notities PO, p. 6, 22). Dit maakt hem onderhevig aan een verder risico op geweld aangezien hij een risicoprofiel heeft en het slachtoffer is geweest van bendegeweld. Hij stelt dat *“Het feit dat de verhuizing verzoeker in staat heeft gesteld de bedreigingen waaraan hij blootstond enigszins af te zwakken, is geen voldoende alternatief. In vele rapporten wordt er immers op gewezen dat een interne verhuizing niet volstaat om zich te bevrijden van het juk van gewapende bendes en afpersing.”* Ten tweede verwijst verzoeker naar arresten van de Raad waaruit blijkt dat met betrekking tot terugkeer een individuele beoordeling noodzakelijk blijft waarbij de situatie bij terugkeer sterk afhangt van de omstandigheden die tot het vertrek hebben geleid en stelt dat verwerende partij alleen verwijst naar algemene informatie over El Salvador en daardoor niet in staat is om aan te tonen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, waardoor de beslissing moet vernietigd worden.

Met betrekking tot de problemen van verzoeker met de bende MS vanaf januari 2019 herhaalt verzoeker dat hij herhaaldelijk heeft onderstreept dat hij taxichauffeur was uit machteloze woede en stelt hij dat de beoordeling van het CGVS subjectief is en gebaseerd op een partiële lezing van de verklaringen van verzoeker. Hij betoogt dat *“Nadat hij was ontslagen bij CA King, ging verzoeker op zoek naar werk in Florencia. Verzoeker legt aan zijn advocaat uit dat toen hij solliciteerde, mensen hem verkeerd aankeken omdat ze hem als invalide ziende. De meeste plaatsen waar hij ging, gaven hem nooit een opvolging. Hij had geen andere keuze dan te werken als taxichauffeur om te overleven.*

Verzoeker heeft tijdens het onderhoud kunnen uitlegt dat hij verschillende bronnen heeft gebruikt om een nieuwe baan te vinden “...” (NPO, p. 14). Ten tweede moet het vastgesteld worden dat de beoordeling van het CGVS subjectief is omdat het ongegrond vermoed dat verzoeker de kans zou hebben gehad een andere baan te doen. Uit het COI focus van oktober 2020 blijkt het echter dat mensen die de bendegeweld vluchten, vaak beperken mogelijkheden hebben voor hun vlucht “...” (COI Focus 12 oktober 2020, p. 35).

In het verslag staat dat mensen die op de vlucht slaan voor bendegeweld, worden beperkt door verschillende factoren, zoals het werk. Indien dit hier niet het geval was, moet worden opgemerkt dat verzoeker in dezelfde perspectieven na het letsel aan zijn buurt geen werk meer kon vinden en gedwongen was zijn beroep als taxichauffeur voort te zetten. Zijn keuze van perspectief was beperkt door zijn armoedige situatie. De beoordeling van het CG VS dat het zou weinig aannemelijk zijn dat verzoeker in december 2018 opnieuw als taxichauffeur zou beginnen is subjectief en neemt geen rekening aan de individuele situatie waarin verzoeker was.”

Wat betreft de reden waarom verzoeker werd afgeperst door MS stelt verzoeker dat het gezien de context in El Salvador zeer waarschijnlijk is dat verzoeker afgeperst is. Afpersing is wijdverspreid maar bepaalde categorieën, zoals taxi-chauffeurs, lopen in het algemeen meer risico's. Verder wijst hij er op dat de afpersing door MS niet opmerkelijk is omdat hij in de kolonie van bende 18 woonde, zoals verwerende partij het stelt. Hij betoogt dat *“Indien het vaak de bende die het control heeft over het grondgebied die de mensen afperst, is het niet uitgesloten dat de MS bende heeft geprobeerd verzoekster af te persen. Zo merkt de COI-focus op dat bendes in bepaalde gevallen inwoners afpersen die niet op hun grondgebied wonen: “...” (COI Focus 12 oktober 2020, p. 27). Verzoeker stelt dat de kolonies van bende 18 en MS naast elkaar zijn. Gelet op de objectieve informatie is het zeer waarschijnlijk dat verzoekster het slachtoffer was van afpersing. Het feit dat het de MS bende was die hem afperste is niet voldoende om de geloofswaarheid van de afpersing in vraag te stellen.”*

Hij stelt verder dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet is nagekomen en dat volgens artikel 17 § 2 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2013 de ambtenaar de asielzoeker moet confronteren met eventuele tegenstrijdigheden en dat verzoeker niet de kans heeft gehad om de vastgestelde tegenstrijdigheid uit te leggen. Voorts stelt verzoeker dat hij precies heeft aangetoond dat hij niet weet waarom hij door MS werd afgeperst om 2000 dollar te betalen (NPO, p. 23). Het is volgens hem, gezien de frequentie van afpersingen en de economische omvang die zij genereren zeer wel mogelijk dat er geen specifieke reden voor de afpersing was. Bovendien is het volgens verzoeker zeer hardvochtig om te verwachten dat hij vraagt naar de reden voor de afpersing *“terwijl hij reeds ernstige verwondingen aan zijn hand heeft opgelopen ten gevolge van vervolging door gewapende bendes. Verzoeker werd bang na de oproep, hij heeft het verbroken, en besloot El Salvador zo spoedig mogelijk te verlaten”* en verwijst in dit verband naar de UNHCR *“Guidelines”* (p. 30). Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker zijn ex-partner en zoon gewoon op hetzelfde adres zou achterlaten, stelt verzoeker dat hij dezelfde strategie heeft gevolgd als in 2017, met name weglopen. Hij had geen geld om zijn ex-partner en zoon mee te nemen en heeft gehoopt dat de afpersing persoonlijk zou zijn en dat zijn ex-partner en zoon er geen probleem zou mee hebben.

Verder stelt verzoeker dat het onderzoek door verwerende partij van deze gebeurtenis in 2019 op zijn minst overhaast en onvolledig is geweest en wijst er op dat over de problemen in 2017 van pagina 13 tot 21 van de notities van het persoonlijk onderhoud specifieke vragen werden gesteld, terwijl de vragen over de problemen met bende MS slechts 2 pagina's beslaan (p. 23 en 24). Hij stelt dat het CGVS de geloofwaardigheid van de afpersing te snel in vraag stelt en niet op de grond van de feiten is ingegaan. Tenslotte stelt verzoeker dat zelfs indien geen rekening wordt gehouden met het geweld in 2019 waarvan verzoeker het slachtoffer werd of met het feit dat zijn status niet vaststaat, dan nog moet worden nagegaan of de behandeling kan worden beschouwd als een opeenstapeling van verschillende maatregelen waarvan de gevolgen voor verzoeker van gelijke invloed zouden zijn. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het geld voor de sigaretten onvoldoende ernstig is en dat de vrees in hoofdte van zijn moeder die renta betaalt niet met hem persoonlijk heeft te maken stelt verzoeker dat dit een subjectieve beoordeling is; dat familieleden van iemand die geen renta betaalt wel problemen krijgen (UNHCR *Guidelines*, p. 42) en dat de feiten in 2017 door het CGVS niet vraag worden gesteld en dat het CGVS alle relevante feiten in rekening moet brengen.

Verzoeker vraag in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum- Seekers from El Salvador", march 2016, <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.htm> , p.30;
4. COI focus, « Retour au pays apres un episode migratoire », 17 december 2020, <https://www.cgra.be/fr/infos-pays/retour-au-pays-apres-un-episode-migratoire> , p.9-10, p. 17-18;
5. COI Focus, « SALVADOR Situation securitaire », 15 juli 2019, <https://www.cgra.be/fr/infospays/situation-securitaire-23>, p. 23-24;
6. COI Focus, « Salvador. Retour au pays des ressortissants », 9 januari 2020, p. 22, URL: https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf, p. 15, 17-18;
7. HRW, "Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse", 5 February 2020, beschikbaar op <https://www.hrw.org/report/2020/02/05/deporteddanger/united-states-deportation-policies-expose-salvadorans-death-and>;
8. IDMC, « An atomised crisis. Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador », september 2018, p. 26, URL: <https://www.internal-displacement.org/publications/anatomised-crisis-reframing-displacement-caused-by-crime-and-violence-in-el-salvador>;
9. International Crisis Group (ICG), "Life Under Gang Rule in El Salvador", 26 december 2018, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5c07a4f94.html>;
10. International Crisis Group (ICG), "El Salvador's Politics of Perpetual Violence", 19 december 2017, Latin America Report n° 64, beschikbaar op :<https://www.refworld.org/docid/5a3cf2394.html>;
11. International Crisis Group (ICG), "Mafia of the Poor: Gang Violence and Extortion in Central America", 6 april 2017, Latin America Report n° 62, p. iii, URL:<https://www.refworld.org/docid/58e74ed64.html>;
12. Human Rights Watch (HRW), "El Salvador — Events of 2018", beschikbaar op: <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/el-salvador>;
13. Overseas Security Advisory Council (OSAC), "El Salvador - 2019 Crime and Safety Report", 25 april 2019, beschikbaar op: https://www.osac.gov/Country/ElSalvador/Content/Detail/Report/d_1222be6-4e5d-461f-912c-15f4aec90b02;
14. UK Home Office, "Country Policy and Information Note El Salvador: Actors of protection", February 2021, <https://www.gov.uk/government/publications/el-salvador-country-policy-and-information-notes>;
15. US Department of State, "2020 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador", 30 March 2021 <https://www.ecoi.net/en/document/2048153.html>;
16. Human Rights Watch, "World Report 2021 - El Salvador", 13 January- 2021 <https://www.ecoi.net/en/document/2043580.html>;
17. Amnesty International: "El Salvador 2020", 7 April 2021 <https://www.ecoi.net/en/document/2048675.html>;
18. UK Home Office, "Country Policy and information Note El Salvador : Fear of gangs", January 2021, beschikbaar op <https://www.gov.uk/government/publications/el-salvador-country-policy-and-information-notes>;
19. COI focus, « Salvador. Situation securitaire », 12 oktober 2020, <https://www.cgra.be/fr/infos-pays/situationsecuritaire-35>.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker legt zijn originele paspoort en identiteitskaart voor, alsook een kopie van een document van het Ministerio de Justicia Y Seguridad Publica Autenticas waaruit blijkt dat met betrekking tot verzoeker geen strafrechtelijke antecedenen in El Salvador zijn en een kopie van zijn rijbewijs (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 2, 3 en 9) voor. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die verwerende partij verder ook niet betwist, voldoende aantoont.

Verzoeker legt verder nog een kopie voor van een loonuittrek afgeleverd door C.A. King, kopieën van persartikels over de situatie in El Salvador, kopieën van foto's van een hand, een kopie van een medisch attest en een kopie van een e-mail van zijn psycholoog in België voor. Het loonuittrek toont aan dat verzoeker betaald werd door het bedrijf C.A. King, waarvoor verzoeker verklaart te hebben gewerkt tussen februari en oktober 2018 (notities PO verzoeker, p. 6). Op de kopieën van de foto's is een hand afgebeeld waarvan de duim en wijsvinger geamputeerd zijn alsook verwondingen aan de handpalm (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Er wordt door de tegenpartij niet betwist dat deze foto's verzoekers hand betreffen wat ook ter terechtzitting blijkt. Uit de foto's kan evenwel niet worden afgeleid wat de oorzaak is van de amputatie en de verwondingen. Het medisch attest van 11 juni 2019 van dokter D. in Doornik bevestigt dat bij verzoeker twee vingers aan de rechterhand werden geamputeerd en een aantal verwondingen zijn vastgesteld die volgens verzoekers verklaringen veroorzaakt zijn door een vuurwapen (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4). De email van verzoekers psycholoog aan diens advocaat vermeldt dat verzoeker naar hem werd doorverwezen door zijn sociaal assistente van het OCMW van Boussu en dat hij een eerste keer op consultatie kwam op 10 maart 2020 en dat een volgende afspraak gepland werd op 9 april 2020, dat een volledig psychologisch attest maar kan worden opgesteld na zes consultaties en dat bij gebrek aan een tolk Spaans een dergelijk attest maar mogelijk zal zijn begin juli. Hieruit kan enkel blijken dat verzoeker een consultatie bij een psycholoog heeft gehad. Verdere informatie met betrekking tot daaropvolgende consultaties of een psychologisch attest werd niet bijgebracht door verzoeker. De in het Frans opgestelde persberichten uit de El Salvador Times dateren van 28 februari en 11 maart 2020 en hebben betrekking op schietincidenten en een moord op een taxichauffeur, onder meer in wijken waar verzoeker volgens zijn verklaringen actief was als taxichauffeur. De persartikels verwijzen niet naar het individuele geval van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door hem neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Volgens zijn verklaringen is verzoeker afkomstig van San Salvador, behaalde hij zijn diploma middelbaar onderwijs en werkte hij vanaf 2015 voor verschillende bedrijven, waaronder C.A. King. Verzoeker werkte gedurende twee periodes ook als zelfstandig taxichauffeur, met name tussen december 2016 en mei 2017. In april 2017 werd verzoeker benaderd door drie leden van bende 18 Revolucionarios aan de ingang van colonia Ibu in San Salvador. Zij droegen hem op te rijden naar de colonia San Miguel en zeiden hem te zullen doden indien hij weigerde. Verzoeker voerde de rit uit en moest in de maand april 2017 nog twee ritten doen. Omdat hij bij de laatste rit dacht dat de bendeleden hem zouden vermoorden, besliste verzoeker geen ritten meer te doen voor de bendeleden.

Verzoeker werd wel nog gebeld maar hij nam niet op en veranderde uiteindelijk zijn telefoonnummer maar merkte wel dat hij meerdere keren werd gevolgd door auto's en moto's zonder nummerplaten. Op 3 mei 2017 stopte een moto naast verzoeker toen hij voor het rode licht stond. De passagier van de moto stapte af en richtte een pistool op verzoeker die hem probeerde tegen te houden door het wapen vast te pakken waarop de man op verzoekers hand schoot. Verzoeker kon weggrijpen en ging eerst bij een vriend vooraleer zich naar het ziekenhuis te begeven. Daar werd hij uiteindelijk driemaal geopereerd. Verzoeker diende zich achteraf niet aan voor de revalidatie omdat het ziekenhuis in een zone ligt die toen werd gecontroleerd door Bende 18 revolucionarios volgens verzoeker.

Na zijn ontslag uit het ziekenhuis verhuisde verzoeker naar colonia Florencia in San Marcos en werkte hij van februari tot oktober 2018 voor C.A. King. Hoewel bendeleden hem regelmatig op de parking om geld vroegen, kende verzoeker in die periode geen problemen meer. Toen hij werd ontslagen bij C.A. King zag verzoeker zich gedwongen om opnieuw als zelfstandig taxichauffeur te beginnen omdat hij volgens zijn verklaringen geen ander werk kon vinden. Hij vervoerde enkel nog kennissen en vrienden. Eind januari 2019 kreeg verzoeker een oproep van een privénummer. De persoon aan de lijn noemde verzoekers naam, zei dat hij wist waar hij woonde en met welke wagen hij reed en zei dat hij van de bende MS was en dat ze van hem 2000 dollar eisten om een wapen aan te schaffen. Hij veranderde van telefoonnummer, verhuisde naar de colonia Flor Blanca in San Salvador maar ontving half februari 2019 opnieuw oproepen van privénummers die hij evenwel niet beantwoordde. Hij verhuisde naar een magazijn in de buurt van het commerciële centrum in San Salvador waar hij een kamer huurde en waar ook veel handelaars woonden. Hij vertrok uit El Salvador op 20 maart 2019.

Daargelaten de vraag of verzoekers vluchtmotieven verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie komt de Raad na grondige analyse van alle elementen in het dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoeker geen actuele vrees voor de bendes 18 Revolucionarios en Surenos aannemelijk maakt en dat de voorgehouden problemen met bende MS 13 niet geloofwaardig zijn.

4.3.1. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat taxichauffeurs doelwitten kunnen zijn van de bendes, zowel voor afpersingen als om privé-transport voor hun bendeleden of goederen te organiseren (COI Focus Salvador. *Situation Sécuritaire*, 15 juli 2019 (p. 12-13). Zowel de eigenaars van (publieke) transportbedrijven als de chauffeurs zelf kunnen het slachtoffer worden van afpersing (*idem*). Taxichauffeurs kunnen dus worden ingezet door bendes om diverse redenen, zoals het vervoeren van bendeleden maar ook het transport van goederen of het afleveren van dreigbrieven aan de slachtoffers van de afpersing van bendeleden. Taxi-chauffeurs die zich verzetten tegen de bendes of niet willen ingaan op hun vragen riskeren gedood te worden volgens de beschikbare landeninformatie.

De Raad stelt met verzoeker vast dat de commissaris-generaal de door verzoeker voorgehouden problemen met de bende Revolucionarios in april en mei 2017 als dusdanig niet in twijfel trekt; noch het feit dat hij als taxichauffeur werkte in die periode. Verzoeker legt geen documenten voor die zijn activiteiten als taxichauffeur kunnen aantonen maar stelt tijdens het persoonlijk onderhoud wel dat hij als privé-chauffeur bij het Ministerie van Transport zijn licentie moest actualiseren, dat hij die niet bij zich heeft maar wel kan vragen een kopie op te sturen (notities PO, p. 7). De Raad stelt vast dat verzoeker dit document niet neerlegt bij verwerende partij en dat ook bij het verzoekschrift geen documenten worden bijgebracht waaruit kan blijken dat verzoeker als taxichauffeur actief was. Verder verklaart verzoeker dat hij tatoeages heeft, waardoor hij naar eigen zeggen 4 uur heeft moeten wachten in het ziekenhuis na het schietincident voor men hem wou behandelen. In zoverre op basis van verzoekers verklaringen kan worden aangenomen dat hij ritten uitvoerde voor bendeleden van bende 18 Revolucionarios in San Salvador en dat hij het slachtoffer werd van een schietincident, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker na zijn ontslag uit het ziekenhuis en na zijn verhuis naar de colonia Florencia in San Marcos, die volgens zijn verklaringen door bende 18 Surenos wordt gecontroleerd (notities PO, p. 22), verder geen problemen meer heeft ondervonden met de bende 18 Revolucionarios omwille van het schietincident of de ritten die hij niet meer wilde uitvoeren. Gevraagd of de bendeleden die hem beschoten hebben hem nog opnieuw benaderd of bedreigd hebben op één of andere manier, verklaart verzoeker immers "*Neen. Na dat incident niet. Ik heb dan niks meer van hen gehoord. Ik kan niet zeggen dat ze me dan gezocht of gevonden hebben of gebeld*" (notities PO, p. 22). Vermits de problemen met bende 18 Revolucionarios zich afspeelden in april en mei 2017 en verzoeker pas op 20 maart 2019 El Salvador verliet, verbleef verzoeker nog ongeveer 2 jaar na deze feiten in El Salvador zonder verder nog gezocht te zijn of benaderd te zijn geweest door deze bende. Verder blijken er ook geen concrete aanwijzingen te zijn dat verzoeker na zijn vertrek uit El Salvador door deze bende zou gezocht zijn. Verzoeker verklaart dat zijn zoon en zijn ex-partner nog steeds in San Marcos wonen (notities PO, p. 4) en dat er één keer in 2019 in het hun huis werd

ingebroken, maar dat het ook om een gewone diefstal kan gaan (notitie PO, p. 24) en brengt hij verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van de feiten in april en mei 2017 gezocht zou worden door de bende 18 Revolucionarios. Hieruit volgt dat verzoekers geuite vrees voor de bendeleden van 18 Revolucionarios niet langer actueel is en er ook geen concrete elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker in geval van terugkeer door deze bende gevisieerd zou zijn in de colonia Florencia in San Marco. Waar verzoeker in het tweede middel betoogt op grond van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dat de bestreden beslissing geen redenen aangeeft om aan te nemen dat de ondergane vervolging in het verleden zich niet opnieuw zal voordoen, kan dit niet gevolgd worden. De Raad stelt immers vast dat uit de bestreden beslissing en hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker na deze feiten gedurende iets minder dan 2 jaar in El Salvador verbleef zonder verdere problemen te kennen met deze bende en dat er geen enkele concrete aanwijzing is dat hij actueel wordt gevisieerd door de bende 18 Revolucionarios in El Salvador. Waar verzoeker nog betoogt dat zijn verhuis geen bescherming vormt en dat in vele rapporten er op gewezen wordt dat een interne verhuizing niet volstaat zich te bevrijden van het juk van gewapende bendes en afpersing, wijst de Raad er op dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden beoordeeld. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker zelf verklaart na zijn verhuis geen problemen meer te hebben gekend met de bende 18 Revolucionarios, zodat uit alle elementen in het dossier duidelijk blijkt dat *in casu* verzoekers problemen met laatstgenoemde bende lokaal van aard waren en niet langer actueel zijn, zodat, niet kan worden ingezien waarom verzoeker zich niet opnieuw in San Marcos zou kunnen vestigen.

Ook in de colonia Florencia in San Marcos, die door de bende 18 Surenos werd gecontroleerd en waar verzoeker volgens zijn verklaringen verbleef na zijn ontslag uit het ziekenhuis tot januari 2019, heeft verzoeker geen ernstige problemen gekend die als vervolging of ernstige schade kunnen gekwalificeerd worden. Met betrekking tot het feit dat hij werd tegengehouden door een bendelid die hem vroeg om zijn identiteitskaart te tonen, motiveert de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“Ook haalt u aan dat u in deze laatste zone, de kolonie Florencia in San Marcos, door een bendelid werd tegengehouden met de vraag om uw identiteitskaart te tonen (CGVS, p.12-13). Toen u zei dat u uw identiteitskaart was verloren, liet hij u zonder meer gaan en hij zei dat ze het zouden onderzoeken (CGVS, p.13, 22). U liet nadien uw adres aanpassen op uw identiteitskaart en vernam verder niets meer van dit bendelid (CGVS, p.22). Gezien u er nadien ook gewoon bent blijven wonen, wijst dit incident evenmin op een gegronde vrees of een risico op ernstige schade in dit verband. Uit dit incident kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid maar kan worden besloten dat u er succesvol in sloeg zich in deze nieuwe wijk te vestigen.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift en neem deze motieven over.

4.3.2. Wat betreft de door verzoeker voorgehouden problemen die hij zou gehad hebben met de bende MS tussen eind januari 2019 en midden februari 2019, stelt de Raad vast dat hij deze niet aannemelijk maakt nu zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker, gezien het schietincident waarvan hij naar eigen zeggen als privé-taxichauffeur in mei 2017 het slachtoffer was geweest, al na twee maanden werkloosheid opnieuw als taxichauffeur zou begonnen zijn in december 2018. De Raad kan aannemen, zoals verzoeker betoogt in het verzoekschrift, dat verzoeker gezien zijn handicap het moeilijker had om werk te vinden, maar stelt vast dat hij desalniettemin in februari 2018 en dus na de amputatie van twee vingers, wel degelijk werk had gevonden bij C.A. King. Verder verklaart verzoeker ook in 2015 en 2016 voor 3 verschillende bedrijven te hebben gewerkt (notities PO, p. 6) zodat hij ervaring had. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat hij voor de amputatie vooral via het internet solliciteerde en op die manier er blijkbaar in slaagde om werk te vinden (notities PO, p. 14). Dat zijn keuzemogelijkheid beperkt zou zijn geweest en dat hij ertoe gedwongen zou geweest zijn om opnieuw als taxichauffeur te werken, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, kan bijgevolg niet blijken uit zijn verklaringen. Waar verzoeker nog betoogt in het verzoekschrift, onder verwijzing naar de COI Focus van 12 oktober 2020, dat mensen die het bendegeweld ontvluchten en beperkte financiële mogelijkheden hebben ook beperkte mogelijkheden hebben om zich in andere wijken te vestigen en in de aangehaalde COI Focus wordt benadrukt dat diegenen die moesten stoppen met werken omdat ze zich moesten verbergen voor de bendes daar des te meer onder lijden, kan de Raad slechts vaststellen dat *in casu* verzoeker op geen enkele wijze zijn ontslag bij C.A. King, waarvan hij overigens geen enkel document bijbrengt, in verband brengt met problemen met bendes. Verder wijst de Raad er opnieuw op dat hij op het ogenblik dat hij ontslagen werd nog steeds in San Marcos woonde, waar hij volgens zijn eigen verklaringen geen problemen kende.

Dat verzoeker vervolgens al na twee maanden werkloosheid zou beslissen om opnieuw als taxichauffeur te werken en daarbij bovendien ook ritten uitvoerde in de wijken waar hij voordien als taxichauffeur problemen had gekend, zij het enkel voor vrienden en kennissen, is dan ook naar het oordeel van de Raad weinig aannemelijk. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling rekening heeft gehouden met zijn verklaringen inzake zijn vorige werkgevers en zijn ruime ervaring buiten de taxi-sector, zodat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de beoordeling van de commissaris-generaal subjectief zou zijn en geen rekening zou houden met zijn individuele omstandigheden. Zoals aangehaald, blijkt uit de bestreden beslissing immers het tegendeel.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de beweerde afpersing door MS voor 2000 dollar en de daaropvolgende telefonische bedreigingen door MS niet aannemelijk maakt. Vooreerst stelt de Raad vast dat, gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij een privé-taxichauffeur was en zijn auto geen uiterlijke kenmerken van een taxi vertoonde en hij enkel kennissen en vrienden vervoerde (notities PO, p. 14), het niet aannemelijk is dat de bende MS zou geweten hebben dat verzoeker als taxichauffeur opereerde. Bovendien woonde verzoeker niet in een zone die door MS gecontroleerd werd, waardoor het ook niet waarschijnlijk is dat verzoeker door deze bende in het oog werd gehouden. Uit de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus, *“El Salvador – Beschrijving van het afpersingsproces”*, van 4 juni 2020, blijkt dat wat afpersing van individuen betreft, bendes voornamelijk mensen binnen hun controlegebied afpersen (COI Focus, p. 4) en dat zij eerst hun doelwit bestuderen om het inkomensniveau in te schatten om vervolgens een min of meer haalbaar afpersingsbedrag vast te stellen. Volgens de COI Focus van 4 juni en de door verzoeker geciteerde COI Focus van oktober 2020 is het ook mogelijk dat personen die niet in een door een bende gecontroleerde wijk een doelwit worden wanneer hun verplaatsingen naar het gebied van een bende om familiale of professionele redenen tot hun dagelijkse leven behoren (COI Focus, p. 8). *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart slechts vrienden en kennissen te hebben rond gevoerd tussen december 2018 en eind januari 2019, zodat het om een beperkt aantal ritten ging en het niet erg aannemelijk is dat hij op dergelijk korte periode en gezien de afwezigheid van elk kenteken op zijn wagen als taxi-chauffeur en doelwit voor afpersing zou geïdentificeerd zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt in het verzoekschrift kan het feit dat de bende MS verzoeker zou hebben afgeperst terwijl hij in een door Bende 18 Surenos gecontroleerde wijk woonde, naar het oordeel van de Raad *in casu* opmerkelijk genoemd worden en is dit naar het oordeel van de Raad omwille van de hierboven vermelde redenen weinig aannemelijk.

Ook het door verzoeker vermelde afpersingsbedrag van 2.000 dollar is niet waarschijnlijk in het licht van de beschikbare landeninformatie. Hoewel bendes in El Salvador ook gekenmerkt worden door een zekere mate van onvoorspelbaarheid, blijkt uit de COI Focus ook dat bendes verhoudingsgewijs hoge en onrealistische afpersingsbedragen meestal stellen met de bedoeling om een persoon of familie uit een door hen gecontroleerde zone te verdrijven. Zoals hoger aangehaald woonde verzoeker niet in een door de bende MS gecontroleerde zone, zodat niets er op wijst dat dit de drijfveer van de bende zou kunnen geweest zijn om het beweerde bedrag van 2.000 dollar te eisen, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij gemiddeld 20 tot 25 dollar per dag verdiende als taxi-chauffeur. Waar verzoeker nog betoogt dat de colonias van de bende 18 en van MS naast elkaar liggen, kan de Raad slechts vaststellen dat hij dit tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde met betrekking tot de colonia waar hij woonde tot aan zijn verhuis naar San Marcos na het schietincident op 3 mei 2017.

Waar verzoeker argumenteert dat verwerende partij artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 heeft geschonden, door verzoeker niet de mogelijkheid te geven om zich te verdedigen met betrekking tot de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zou zijn afgeperst door bende MS 13 terwijl hij in een zone gecontroleerd door bende 18 woonde, wijst de Raad er op dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, B.S. 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning). Bovendien belet deze bepaling de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd (Verslag aan de Koning). Verzoeker heeft bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de aangehaalde inconsistenties, waarvan hij *in casu* ook gebruik heeft gemaakt.

Waar verzoeker tenslotte nog stelt dat hij heeft verklaard dat hij niet weet waarom hij door de bende MS 2000 dollar werd gevraagd, kan de Raad slechts vaststellen dit geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij opnieuw als taxichauffeur begon te werken, dat bende MS dat zou geweten hebben en dat het bovendien, zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing, niet aannemelijk is dat bende MS 13, indien zij daadwerkelijk 2.000 dollar van verzoeker zouden eisen, het zouden gelaten hebben bij enkel telefonische bedreigingen.

Tenslotte stelt de bestreden beslissing in dit verband ook op goede gronden dat *“Het komt daarnaast weinig aannemelijk over dat u, na de mededeling dat ze u wisten wonen en dat ze uw voertuig kenden, het gesprek onmiddellijk zou afbreken, van telefoonnummer zou veranderen en zou verhuizen naar de kolonie Flor Blanca in San Salvador, maar dan wel uw ex-partner en zoon gewoon op hetzelfde adres zou achterlaten (CGVS, p. 4, 23). Nochtans zou de bende duidelijk hebben gezegd dat ze wisten waar u woonde en stelt u te vrezen dat ze zouden ontdekken wie uw zoon is en het u zo betaald zouden zetten (CGVS, p.24). Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Ook is het opmerkelijk dat uw ex-partner en zoon nog gewoon op hetzelfde adres wonen zonder problemen te kennen (CGVS, p. 4, 23). U stelt dat er eens ingebroken werd, maar dit kan volgens u ook een gewone diefstal geweest zijn en was niet zozeer het gevolg van uw problemen (CGVS, p.24). Indien bende MS werkelijk 2000 dollar van u wou of u wou vermoorden omdat u dit weigerde, zou er nochtans kunnen worden gevreesd dat ze zich dan tot uw familie zouden wenden. Dat uw familie echter wel gewoon probleemloos op dezelfde plek kan blijven wonen doet dan ook verder afbreuk aan uw verklaringen. Vervolgens haalt u aan dat u nadien ook nog enkele oproepen van privénummers ontving waardoor u wist dat ze u wisten wonen (CGVS, p.13). U beantwoordde deze oproepen echter niet waardoor u niet kan weten dat dit opnieuw oproepen waren van bendeleden die u wisten wonen (ibid.). Bovendien is het opmerkelijk dat u stelt dat u na de vraag voor 2000 dollar uw nummer gewijzigd hebt maar dan toch uw telefoon niet zou opnemen (CGVS, p. 13, 23). Dit gegeven doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de oproepen die u zou hebben ontvangen van privénummers.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat in het verzoekschrift.

4.4. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn profiel als taxichauffeur wijst de Raad er op dat het niet volstaat om zich te beroepen op een algemeen risicoprofiel om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Ook de door verzoeker geciteerde UNHCR *“Guidelines”* stellen dat de door hen omschreven risicoprofielen een nood kunnen hebben aan internationale bescherming *“depending on the circumstances of the individual case”* (UNHCR *Guidelines*, p. 28). Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker zijn beweerde problemen met bende MS 13 niet aannemelijk maakt en dat zijn problemen met de bende 18 Revolucionarios niet langer actueel zijn en lokaal van aard waren. Verzoeker slaagt er niet in door zijn algemeen betoog met betrekking zijn profiel als (voormalig) taxi-chauffeur de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

4.5. In zoverre verzoeker zich baseert op zijn hoedanigheid als terugkeerder om een vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade aan te tonen stelt de Raad het volgende vast. Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Uit de COI Focus *“Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 blijkt dat de door CEDOCA geconsulteerde bronnen veeleer bende-gerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig (zie COI Focus, p. 20-21).

Ook het Human Rights Watch rapport, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes gevisieerd werden. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk, waarbij het aan verzoeker toekomt een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit hetgeen voorafgaat is al gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in januari en februari 2019 werd afgeperst door bende MS 13 en dat zijn problemen met bende 18 Revolucionarios niet langer actueel zijn en lokaal van aard waren. Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland een reëel risico loopt onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter verwijzen naar een risicoprofiel volstaat daartoe toe niet. Dit moet *in concreto* worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hierboven werd vastgesteld dat verzoeker zijn voorgehouden problemen met bende MS 13 in El Salvador niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en zijn problemen in 2017 met Bende 18 Revolucionarios niet langer actueel zijn en lokaal van aard waren en dat hij ook niet aantoont dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft. Verzoekers betoog dat de daden van vervolging door bendes in El Salvador eveneens politiek gemotiveerd zijn, dat hij als taxichauffeur een risico-profiel heeft en in zijn hoedanigheid van returnee als behorend tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet moet beschouwd worden en dat alle bronnen geraadpleegd door de COI Focus bevestigen dat Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland kunnen gevisieerd worden door de bendes, is bijgevolg niet dienstig.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Waar in het verzoekschrift landeninformatie wordt geciteerd om aan te tonen dat zowel de bendes als de overheid in El Salvador zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies, toont verzoeker niet aan dat hij een individueel, reëel risico loopt om het slachtoffer hiervan te worden en blijft dit risico dan ook hypothetisch.

5.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd geconcludeerd dat zijn verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn en hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn situatie als terugkeerder en zijn verblijf in het buitenland om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, verwijst de Raad naar de overwegingen in punt 4.4. van dit arrest en wijst er op dat het loutere risico om afgeperst te worden als dusdanig niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker aan te tonen.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan

buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoeker aangebrachte landeninformatie kunnen niet tot een ander besluit leiden nu de door verzoeker geciteerde landenrapporten ook in de COI Focus van 2020 werden in aanmerking genomen en verder ook niet aantonen dat het bende-gerelateerd geweld niet doelgericht zou zijn. De door verzoeker in dit verband geciteerde passages uit de rapporten, COI Focus, *"El Salvador: Situation sécuritaire"*, van 15/07/2019, p. 6; National Geographic, *"Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy"*, March 2019; International Crisis Group, *"El Salvador's Politics of Perpetual Violence"*, op. cit., p. 1; Human Rights Watch (HRW), *"El Salvador - Events of 2018"*; Overseas Security Advisory Council (OSAC), *"El Salvador - 2019 Crime and Safety Report"*, 25 april 2019 bevestigen het hoge aantal moorden in El Salvador en het feit dat het bendege geweld er wijdverspreid is, maar tonen niet aan dat het geweld willekeurig van aard is. Ook uit de vaststelling dat het loutere verhuizen van de ene wijk naar de andere, door een rivaliserende bende gecontroleerde wijk, dodelijke gevolgen kan hebben, kan niet worden afgeleid dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn, nu uit de landeninformatie blijkt dat in dergelijke gevallen de betrokkene individueel wordt gevisieerd door de bende omdat hij uit een door een rivaliserende bende gecontroleerd gebied komt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Het betoog van verzoeker dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en graad van willekeur van het geweld en dat de centrale vraag in de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet zozeer te maken heeft met het bestaan van een situatie van gewapend conflict maar wel met de intensiteit en mate van willekeur van het geweld is bijgevolg niet dienstig.

6. Wat betreft de door verzoeker in het eerste en tweede middel aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de in het eerste middel aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot de in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002). De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zou kunnen geschonden zijn nu deze bepaling in de mogelijkheid voorziet voor de commissaris-generaal om bepaalde verzoeken om internationale bescherming volgens een versnelde procedure te behandelen en hier *in casu* geen gebruik van werd gemaakt. Met betrekking tot de in het tweede middel aangevoerde schending van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad er op dat dit artikel werd opgeheven bij Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET